

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 ПЖ 3024/16
21.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Драгољуба Јанковића, председника већа, судија Младена Николића и Марине Томић, чланова већа, у парници тужиоца СЗР ..., АА Пр. ..., чији је пуномоћник Предраг Веселиновић, адвокат из Новог Сада, против туженог „ВИТОРОГ“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Срђан Просеница, адвокат из Новог Сада, ради исплате, вредност предмета спора 1.280.014,94 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 1581/13 од 25.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 21.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба туженог, изјављена против одлука из става I и става IV изреке пресуде Привредног суда у Новом Саду П 1581/13 од 25.02.2016. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П 1581/13 од 25.02.2016. године, у ставу II и III изреке.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу I изреке, укида се решење о извршењу Привредног суда у Новом Саду Ив. Бр. 1667/13 од 03.04.2013. године. Ставом II изреке, тужбени захтев се делимично усваја. Ставом III изреке, обавезује се тужени да тужиоцу исплати износ од 1.280.014,94 динара, са законском затезном каматом почев од 31.05.2013. године до исплате, као и трошкове парничног поступка од 283.641,00 динар. Ставом IV изреке, у делу преко досуђене а до тражене законске затезне камате за период од 26.04.2013. године до 31.05.2013. године, тужбени захтев се одбија.

Против наведене пресуде, побијајући је у целости, жалбу је благовремено изјавио тужени због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, указујући да пресуда има недостатака због којих се не може испитати, јер су разлози нејасни и противречни и постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима. У смислу жалбених навода, тужени је предложио да се жалба усвоји, првостепена пресуда преиначи, одбаци тужбени захтев као преурађен или одбије или да се пресуда укине.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба туженог у једном делу недозвољена, а у једном делу неоснована.

Имајући у виду да је првостепени суд у ставу I изреке укинуо решење о извршењу Ив. Бр. 1667/13 од 03.06.2013. године, којим је обавезан тужени на исплату новчаног износа, те имајући у виду да је у ставу IV изреке делимично одбијен тужбени захтев тужиоца, то је тужени у наведеном успео у спору и нема правни интерес за изјављивање жалбе у том делу, па је применом члана 389 ст. 1 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу I изреке.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 ст. 2 Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима туженог, првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 ст. 2 тач. 12 Закона о парничном поступку, на које наводима у жалби указује тужени. Наведено из разлога, јер је првостепени суд за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, дати разлози нису међусобно противречни и нема противречности између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника и изведених доказа. Стога, насупрот жалбеним наводима туженог првостепена пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, у овом спору мале вредности, парничне странке су биле у облигационо – правном односу по основу закљученог Уговора о извођењу завршних занатских радова од 04.05.2011. године, према коме је тужени извођач радова, а тужилац подизвођач.

Предмет уговора је израда и уградња ПВЦ столарије на вишепородичном стамбеном објекту СУ + П + 3 + ПК у ... у ул. ..., при чему је уговорено да понуда од 03.04.2012. године, чини саставни део уговора и да вредност по понуди износи 14.446,00 Eur, без урачунатог ПДВ-а од 18 %. Коначна вредност радова утврдиће се од стране уговорних страна коначним обрачуном на основу стварно изведене количине радове према јединачним ценама из понуде и на основу грађевинске књиге потписане од обе стране. На градилишту није вођен грађевински дневник, није постојао надзорни орган, листови грађевинске књиге који треба да садрже коначно утврђене количине, не постоје.

Постоји дневник који је водио тужилац о извођењу својих радова и који је потписан и од тужиоца и од стране туженог и у том дневнику тужилац је збирно исказивао цене изведених радова по етапама, односно датумима извођења истих. Део дневника је и страница истог, насловљена као „Окончана ситуација“ у којој је наведено да су сви радови изведени и који је потписан и снабдевен печатом туженог.

Утврђено је да је тужилац извео све уговорене радове осим унутрашњих прозорских клупица на прозорима у подруму, при чему тужени на изведене радове није приговорио, а одобрен је технички пријем и зграда је уселења.

Тужени је 29.05.2012. године уплатио на рачун тужиоца 550.000,00 динара, по авансном рачуну 6/12 од истог дана, а тужилац је дана 18.04.2013. године израдио коначне рачуне, и то:

- рачун број: 3/13 на износ од 1.347.543,97 динара, и
- рачун број: 4/13 на износ од 79.094,00 динара.

Тужени је одговорио дописом од 24.03.2013. године, вративши рачуне тужиоцу са образложењем да се из истих не види шта је тачно фактурисао и по којој цени, тражећи појединачно фактурисање по ценама из понуде, а дописом од 16.07.2013.

године, тужени обавештава тужиоца да је извршен технички пријем објекта и тражи да му испостави Окончану ситуацију из члана 61 Посебних узанси о грађењу.

Тужени је у току поступка 02.07.2014. године платио тужиоцу 150.000,00 динара.

Утврђено је да укупна вредност изведених радова износи 1.766.679,11 динара, умањена за износ извршене авансне уплате од 550.000,00 динара и током поступка уплаћеног износа од 150.000,00 динара, те преостали дуг износи 1.066.678,12 динара, без ПДВ-а, а са ПДВ-ом 1.280.014,94 динара.

Првостепени суд је чињенично стање утврдио на основу поменутих писаних доказа, као и налаза и мишљења вештака грађевинске струке који је у целости прихватио, при чему тужени није предложио контролно грађевинско вештачење.

Првостепени суд закључује да је тужилац испунио своје уговорне обавезе, да је о изведеним радовима водио дневник у који су уписиване и цене истих и да је листе од тог дневника тужени својим потписом потврђивао и није рекламирао, да тужилац једино није израдио унутрашње прозорске клупице на прозорима у подруму, што је вештак имао у виду приликом израде налаза и обрачуна изведених радова и цене изведених радова.

Првостепени суд је одбио предлог туженог за економско – финансијско вештачење, налазећи да је сувишно и непотребно, јер су битне чињенице за овај спор утврђене из писмене документације и грађевинских вештачењем, да за испитивање ваљаности рачуна у смислу подобности истих за плаћање суду није потребно стручно знање, јер се из истих јасно утврђује да садрже све што је потребно да се по њима могло извршити плаћање. Такође, није потребно знање вештака економске струке за извршавање резултата множења курса Еур, на дан сачињавања листе дневника са износима Еур, исказаних у истом, а тако знање поседује и судски вештак грађевинске струке. Такође, део предложеног задатка за вештака економско – финансијске струке да ли постоји документација на основу које се може правилно обрачунати вредност изведених радова није питање за вештака економско – финансијске струке.

Првостепени суд, примењујући одредбе члана 17, 262 и 630 и 635 Закона о облигационим односима, усваја тужбени захтев делимично, као у ставу III изреке.

На утврђено чињенично стање у овом спору мале вредности, првостепени суд је правилно применио материјално – правне одредбе из члана 17 и 262 те 277 ст. 1 Закона о облигационим односима, а за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге које у битном прихвата и овај суд као другостепени.

Према налажењу овог суда, између уговорних страна није у питању Уговор о грађењу, него Уговор о делу, из члана 600 Закона о облигационим односима, али наведено не утиче на правилност првостепене пресуде, код утврђеног чињеничног стања и утврђених битних чињеница да је тужилац испунио своју обавезу и да је наручилац због тога дужан да му исплати уговорену накнаду.

Наводи туженог да тужилац није испунио своју обавезу из Уговора, јер није сачињен Коначни обрачун изведених радова, те да тужилац није водио грађевински дневник, тј. уредну евиденцију, су без утицаја на правилност првостепене пресуде. Наведено из разлога, јер је првостепени суд утврдио да је тужилац водио свој дневник о извођењу својих радова који је потписан и од тужиоца и од туженог и да је тужилац збирно исказивао цене изведених радова по етапама, односно од датума извођења истих, због чега су између странака усаглашени и врсте и обим радова који су изведени и цена.

У том смислу, део дневника је и страница насловљена као „Окончана ситуација“ у којој је наведено који су сви радови изведени, а која је потписана и снабдевена печатом туженог.

Осим наведеног, вештачењем од стране вештака грађевинске струке утврђено је да је тужилац извео све радове по цени и висини за коју је усвојен тужбени захтев са ПДВ-ом, при чему је објекат у односу на који је тужени био извођач радова, технички примљен и зграда је уселена. Стога, наводи туженог којима указује на одређене примедбе на рад тужиоца су без утицаја на правилност првостепене пресуде.

Тужба тужиоца није преурањена, тужилац је своју обавезу испунио, његово потраживање према туженом је доспело до подношења тужбе, тако да је првостепени суд правилно одлучио када је усвојио тужбени захтев тужиоца.

Рачуни на основу којих је тужилац иницирао поступак извршења на основу веродостојне исправе, су по свом садржају такви да се јасно може утврдити ко је поверилац, а ко је дужник, на које радове се односи и која је цена.

Супротно наводима из жалбе туженог, у списима постоји понуда тужиоца од 03.04.2012. године, а за коју је уговорено између странака да је саставни део Уговора од 04.05.2012. године, који су странке потписале.

Првостепени суд је утврдио битне чињенице, те правилно одбио предлог туженог за економско – финансијско вештачење на околности које је тужени предлагао, као сувишно и непотребно, а разлоге које је првостепени суд дао за одбијање овог доказног предлога прихвата и другостепени суд.

Првостепени суд је правилно одлучио када је тужиоцу досудио затезну камату, почев од иницирања овог поступка 31.05.2013. године, када је поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе, јер је од тог дана тужени у доцњи, сагласно члану 324 ст. 2 Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, жалбеним наводима туженог није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде, при чему се пресуда у спору мале вредности у жалбеном поступку испитује у границама прописаним чланом 479 став 1 Закона о парничном поступку.

Правилна је одлука о трошковима поступка, коју је првостепени суд донео применом члана 150, 153 и 163 Закона о парничном поступку, а висина трошкова одмерена је правилном применом АТ и ТТ, као и трошкова вештачења које је сносио тужилац.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу II изреке.

МН/ББ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Драгољуб Јанковић, с.р.**

За тачност отправка